

[Pia Kjærsgaard]

1986, hvor man citerer en åbningstale. Der står:

»Målet for regeringens økonomiske politik har været at videreføre væksten i produktion og beskæftigelse, samtidig med at bedre ligevægt bliver opnået såvel i den indre som i den ydre økonomi. For at nå dette mål har regeringen flere gange grebet regulerende ind, dels ved afgiftsforhøjelser, som dog viste sig utilstrækkelige til at afsvække det indre efterspørgselspres. Dernæst ved en regulering af kreditgivningen, som blev iværksat i forståelse mellem regeringen og Nationalbanken.«

Ja, det kunne godt være, hr. Anker Jørgensens eller den nuværende statsministers åbningstale, men vi skal faktisk tilbage til 1966, og citatet er altså af daværende statsminister Jens Otto Krag. Intet har tilsyneladende forandret sig i de 20 år, der er gået. Men på det tidspunkt havde den nuværende statsminister også været medlem af dette ting i 2 år, så han må have hørt godt efter, hvordan en åbningstale holdes, når man fører socialdemokratisk politik.

I denne afgiftspakke, oktoberpakken, ser det ud til, at bilisterne ikke rammes med forøgede benzinudgifter. Til gengæld bliver det så de færreste beskåret at købe en bil at køre i. Regeringens afgiftspakke indeholder nemlig et groft indgreb, der også vil ramme bilbranchen. Det er de regler, man foreslår om stor udbetaling, kort afdragsperiode og dyre renter, hvis man vil undgå transport med de offentlige, tilsvinede transportmidler.

Det er ordninger, der vil ramme urimeligt i de familier, hvor en bil er en nødvendighed, eller hvor en opsparring er en by i Rusland, takket være vort rekordstore skattetryk. Det er altså heller ikke i denne omgang vi kan konstatere at bilisterne nyder nogen fordel af at give støtte til regeringen eller nogle af de små partier i regeringen. En stemme på de partier er i hvert fald garanti for, at man får det modsatte af, hvad partiet lover. Men det er selvfølgelig også en måde at føre politik på.

Regeringen taler om nye eksportfremmende foranstaltninger og tilskud og sætter således en bremse for den konkurrencemæssige, sunde udvikling, der skal give vor eksport en saltvandsindsprøjtning.

Fremskridtspartiet har gennem årene påpeget det nødvendige i at afskaffe tilskud og

fokusere på det offentlige overforbrug af papirjoglører i stedet for. Glædeligvis følges denne fornuftige politik op af Grosserer-Societetet, der den 26. august 1986 i Jyllands-Posten bakker kraftigt op om skattelettelse.

Jeg vil igen tillade mig at citere økonomen Torben Nielsen, hovedbestyrelsesmedlem i Venstre, der i går var i TV-Avisen og sagde det samme, at kartoffelkuren ikke nytter det mindste, og at vi skal have besparelser på det offentlige overforbrug og skattelettelse. Jeg fatter ikke, at det er et parti som Venstre, som vil gå med i denne kur, når medlemmer af dette parti kan stå offentligt frem og sige, at det ikke nytter noget som helst; at økonomer kan sige, at det ikke nytter noget som helst; og alligevel går man så med til dette her – den samme kur, der er benyttet igennem de sidste 20 år. Det er simpelt hen fortvivlende.

Det er rart, når ens synspunkter vinder frem, og vi skal da ikke beklage, at det er erhvervsfolk, der lytter.

Vi står foran overenskomstforhandlinger, og det bliver interessant at se, hvordan regeringens fornyede holdninger til snævrere rammer bliver modtaget. Sidste gang måtte lønmodtagerne ikke stige mere end 2 pct., hvilket et lovindgreb understregede. Alligevel er denne grænse overskredet væsentligt. Man kan frygte, hvad resultatet af frie forhandlinger bliver denne gang, og hvad regeringen vil gøre, når overenskomsterne er sluttet.

Vi må desværre indse, at organisationerne nu mener, at der skal ske kraftige forhøjelser. Ikke mindst blandt overfloden af offentlig ansatte er der fremsat lønkrav, der ikke lover godt. Det er jo et faktum, at der ikke er plads til yderligere opskruninger af lønnen, medmindre det sker i form af skattelettelse.

Skattelettelse giver arbejdsglæden tilbage og straffer ikke den, der yder en ekstra arbejdsindsats. Det er logik, at den arbejdende del af befolkningen ikke har den store interesse i at yde en ekstra indsats, så længe den er til grin for sine egne penge ved, at det meste af den udbetalte løn går i den bundløse statskasse i stedet for i arbejdernes lommer. Det er ting, Fremskridtspartiet også i fremtiden vil arbejde på at ændre, og vi håber naturligvis, at det før eller siden lykkes at få regeringen til at lytte til denne fornuftspolitik.